

Раненитѣ и убити конници бѣха прибраи скоро. По-рано войницитѣ събираха казашкитѣ пики, разглеждаха ги, носѣха ги дори. Но това любопитство отдавна бѣше преминало и сега никой не искаше да взема нови. И все пакъ, за да се знае де сж и да ги прибератъ отпосле, или пъкъ защото случайно тѣй бѣше имъ дошло на умъ, тамъ, кждето бѣше падналъ нѣкой конникъ и отдето бѣха го прибрали, на сжщото мѣсто бѣха забучили въ земята пиката му. Изъ полето стърчаха много такива пики, наредени въ една голѣма елипса — пжтътъ на самата атака. На пръвъ погледъ това напомняше стълбоветѣ на телефонна линия и по навикъ окото търсѣше да види и жица. Такава, разбира се, нѣмаше, но все пакъ каточе звучеше нѣщо, чувствуваше се невидима следа, каквато метеорътъ оставя въ нажежения въздухъ. Войскитѣ заминаха напредъ, полето запустѣ и надъ него прехвърчаха само гжсти орляци отъ птици. Но още се виждаше тамъ грамадната елипса, която чертаеха забученитѣ въ земята пики.
